

men til en bedre Erkjendelse end tidligere. Det maa nemlig erindres, at paa den sidst stedfundne Generalforsamling var der ganske vist en ikke ringe Minoritet imod den Beslutning, som toges ved samme, men at Majoriteten imidlertid erklærede sig for at lade Banegaarden blive, hvor den nu var, og at den heri støttede sig til selve Bestyrelsen, i hvilken forresten var den allerhøieste Meningsforskjel; den støttede sig til den bestemte Erklæring af i det Mindste eet af Direktionens Medlemmer, at der paa den nuværende Plads vilde kunne tilveiebringes en fyldestgørende Banegaard. Men nu er Forholdet aldeles forskjelligt. Paa Generalforsamlingen var det væsentlig de samme Ansøufser, som havde gjort sig gjældende i Bestyrelsen, som kæmpede imod hinanden, og hvad der var Majoritet i Bestyrelsen blev ogsaa Majoritet paa Generalforsamlingen. Nu er hele Bestyrelsen fuldkommen enig, og da den nu har lagt sin Ansøufelse offentlig for Dagen, er det altsaa høist sandsynligt, at de, der tidligere fulgte den, nu ogsaa vilde følge den. Dertil kommer, at det er selve Direktionen, og navnlig det paa-gjældende Medlem af samme, der efter min Mening er aldeles ansvarlig for den begaaede Feil — nu tør jeg sige, efterat Bestyrelsen selv har indrømmet det, at det var en Feil — idet han ikke har kunnet holde, hvad han dengang lovede. Han sagde nemlig, at det lod sig gjøre, at tilveiebringe en tilfredsstillende Banegaard paa den nuværende Plads; dette har han nu erkjendt kan ikke lade sig gjøre, og deri seer jeg en Garanti for, at hans sidste Ansøufelse er den rigtige, thi det er ikke fornøieligt for en Mand, som, jeg kan sige i Tusinders Paahør, har erklæret, at noget var hans alvorlige Overbeviisning, siden at maatte komme til at erklære det for uiværksjætteligt. Det er en Tilfendegivelse, som ikke er let at glemme, idet Den, der har givet den, derved i høieste Grad har blottet sig. — Endelig skal jeg bemærke, at det for hele Bestyrelsen maa være en komplet Tressag at føre Beslutningen igjennem, især naar man eengang har sat ikke blot Indenrigsministeren, men ogsaa den lovgivende Magt i Bevægelse, og jeg vilde betragte det som en given Sag, at hele Bestyrelsen maatte træde af, dersom Generalforsam-

lingen nu desavouerede dens Forslag. Jeg siger altsaa, at man har al den Garanti, som tænkes kan, naar Generalforsamlingens Beslutning ikke foreligger, for at, hvad der her vedtages, ogsaa vil blive vedtaget af Generalforsamlingen, og altsaa blive iværksat; at vente, indtil Generalforsamlingens Beslutning kunde foreligge, vilde være det Samme som at standse det hele Arbejde. Jeg haaber altsaa, at det høie Landsting, ligesom Folkethinget har gjort det, vil stille sig paa det samme Standpunkt, som Regjeringen har indtaget, og see ned paa alle de Smaa Ting, der i denne Sag have bevæget sig frem og tilbage, og kun fæste Diet paa, hvad der er i det Almenes Vel, og dette er, efter min Mening, at tiltræde Lovforslaget, som det foreligger.

Sonne: Der er et gammelt Ord, som siger, at hvo, som tier, han samtykker. Jeg har ikke faaet Svar paa min Forespørgsel til den ærede Indenrigsminister, og jeg vil derfor i Kraft af denne gamle Sætning antage, at han vil gjøre Sit til, at Arbejderne ved dette Foretagende kunne i det Væsentlige blive udførte ved indenlandske Kræfter.

Indenrigsministeren: Jeg skal til, hvad jeg nylig erklærede, supplerende bemærke, hvad jeg oftere stærkt har fremhævet i Folkethinget, at der i Bestyrelsen er eet Medlem, der ganske konsekvent har holdt paa den Mening, som jeg har forsøgt igjennem alle Sagens Stadier, og at altsaa Bebreidelsen for Vankelmødighed ikke kan ramme ham. Jeg har kun talt om Bestyrelsen i dens Heelhed og om den Mening, som der har været den fremherskende; hvad jeg har sagt, rammer altsaa kun Bestyrelsen i dens Heelhed, og ikke dette Medlem, der konsekvent har holdt paa den Mening, som nu er bleven den seirende, eller som ialtfald er især med at blive det.

Hvad det andet Punkt angaaer, skal jeg først gaae tilbage til de Ytringer, som den sidste ærede Taler før stærkt fremhævede, angaaende de tabte Penge, at de nemlig, som han sagde, vare gaaede af Statens Midler. Det er dog temmelig uegentlig; den roestilbste Jernbane forrenter sig allerede, og naaget der